

ÜLESTÕUSMISAJA V PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine Ap 9:26-31)

Lugemine Apostlite tegude raamatust:

Kui Paulus tuli Jeruusalemma, püüdis ta käia koos jüngritega, kuid kõik kartsid teda ega suutnud uskuda, et temagi on jüngriks saanud. Kuid Barnabas võttis ta vastu ja viis ta apostlite sekka ning rääkis neile, kuidas Saulus teel Damaskusesse oli Issandat näinud ja temaga kõnelnud, ning kuidas ta Damaskuses oli julgelt ja avalikult kuulutanud Jeesuse nimel.

Nii jäi Paulus Jeruusalemma ja käis koos jüngritega sisse ja välja. Ning ta rääkis kreeka keelsete juutidega, kuid nemad tahtsid teda ära tappa. Aga kui vennad sellest teada said, viisid nad ta Kaisareasse ja saatsid sealt Tarsosesse. Ja siis, neil päevil, oli kirikul rahu nii Juuda-, Galilea-, kui Samaariamaal. Ja kirik kasvas ja elas jumalakartuses Püha Vaimu kaitse all.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 22:26b-27 28.30ab 30c.31a.32ab R:26a)

R: Ma ülistan sind sinu suures koguduses.

Ma pean oma töotusi nende ees, kes kardavad Jumalat.

Vaestele antakse toitu ja nad saavad söönuks;

need, kes teda otsivad, kiidavad teda.

Teie süda saagu elavaks igavesti.

R:

Kõik maailma ääred mõtleavad sellest ja pöörduvad Issanda poole.

Teda kummardavad kõik rahvahõimud,

teda kummardavad kõik maailma vägevad,

tema ette kummarduvad kõik, kes magavad maa põrmus.

R:

Jumalast räägitakse tulevatele sugupõlvetele,

nad tulevad ja kuulutavad tema õiglust,

tema lunastusest kuulutatakse tulevale rahvale,

sest tema on kõik loonud.

R:

(Teine lugemine 1Jh 3:18-24)

Lugemine püha apostel Johannese esimesest kirjast:

Mu lapsed, ärge armastagem sõna ega keelega, vaid teos ja tões. Sellest me tunneme ära, et me oleme tõe seest ja võime leida tema ees rahu oma südamele. Sest kui meie süda meid süüdistab, siis Jumal on suurem meie südamest ja teab kõik. Mu armsad, kui meie süda meid ei süüdistata, siis on meil lootus Jumala ees, et mida me ka palume, seda saame temalt, sest me peame Tema kärke ja teeme, mis on temale meelepärane. Ja see on tema käsk, et me peame uskuma tema Poja, Jeesuse Kristuse nimesse ja armastama üksteist, nii nagu tema on meid käskinud. Kes täidab tema kärke, see jääb Jumalasse ja Jumal temasse. Ja seda, et tema on meis, tunneme me ära Vaimust, kelle tema on meile andnud.

See on Jumala Sõna

(Salm enne evangeeliumi Jh 15:4.5b)

Halleluuja. Jääge minusse ja mina jään teisse,
kes minusse jääb, see kannab palju vilja. Halleluuja.

(Evangeelium Jh 15:1-8)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Jeesus ütles oma jüngritele: “Mina olen tõeline viinapuu ja minu Isa on viinamäe aednik. Iga oksa minu küljes, mis ei kannata vilja, ta lõikab ära, ja igatüht, mis kannab vilja, ta puhastab, et see kannaks vilja veel rohkem. Teie olete juba puhtad selle sõna pärast, mida mina teile olen rääkinud. Jääge minusse ja mina jään teisse. Nagu oks ei või kanda vilja iseenesest, kui ta ei jää viinapuu külge, niisamuti ka teie, kui te ei jää minusse.

Mina olen viinapuu, teie olete oksad; kes jääb minusse ja mina temasse, see kannab palju vilja, sest ilma minuta ei suuda te midagi teha. See, kes minusse ei jää, visatakse minema nagu viinapuu oks, ja see kuivab ära. Ja nad kogutakse kokku ja heidetakse tulle ning põletatakse ära. Kui te aga jääte minusse ja minu sõnad jäävad teisse, siis paluge, mida te ainult tahate, ja see sünnib teile! Selles on minu Isa austatud, et te kannate palju vilja ja olete minu jüngrid.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kui me vaatame oma elule tagasi ja küsime, kas oleme selle jooksul kandnud head vilja, siis jääb nii mõnigi meist nõutult kahevahele. Kes pole suutunud oma haridusteed lõpuni viia ja oma täit potentsiaali rakendada; kes kurvastab laste pärast, sest need ei taha oma vanemate põhimõtetest mitte midagi teada; kes nutab taga oma elu armastust, sest ei osanud teda kinni hoida – ja muid inimlikke lugusid, kus tuntakse end läbikukkununa.

Kui Jeesus ütleb, et tema on viinapuu ja meie oleme oksad, siis peame tunnistama, et eriti head vilja me vist ikka kandnud ei ole... Ja sealt ta tuleb – aednik, oksakäärid käes. Aga kui arvestada, et kõrgel taevas on väga külm, siis peaksime talle ütlema, et kuivanud oksti ei maksa niisama ära visata või lõkkes põletada, neist võiks parem teha pelleteid, millega taevaseid eluhooneid kütta.

Nii et äkki on meil veel lootust, et isegi kui me pole vilja kandnud, ega meie meeleparanduski eriti ei õnnestu, siis suudame ehk Jumalale lõpuks ikka natukegi kasulikud olla.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, viinapuu ja selle okste kujund tõuseb tänapäeva inimese silme ette veidi teisiti, kui see toimus Jeesuse päevil. Tol ajal ei tunnetanud inimene end niivõrd üksikisikuna, kuivõrd tajus end osakesena rahvast, kelle voorust ja pattu mõisteti suures osas kollektiivsena. Vana Testamendi järgi tegi pattu kogu rahvas, ja rahvas parandas ka meelt. Inimestel oli suur hirm üksijäämise ees – kuuluvus mingisse rühma, mille aluseks oli rahvas, religioon või seisus, oli lausa eluliselt tähtis. Ühiskonna põhistruktuurist lahti laskmine oli tõesti võrreldav oksaga, mis tüvest eraldatuna vältimatult kuivab ja sureb.

Meie aga suhtleme maailmaga üha rohkem lainete kaudu leviva meedia abil; paljud oksad juba sünnivadki praktiliselt lahus oma tüvest, sest oks saab nüüd tüvest lahtilaskmist endale lubada: vanemate püüdluste peale oma last kasvatada oskab nii mõnigi võsuke kohe lastekaitse ametnikud endale appi kutsuda. Ususidemedki on asendunud justkui mingite lainetega, mis praeguses arengufaasis näivad inimkonda oma tüvest pigem võõrutavat kui vastupidi.

Vanasti, kui oksad olid veel kõvasti tüve küljes, oli kirikusse uskumine üsna sarnane Jumalasse uskumisega. Paavst ja piiskopid oli suurema osa usklikte jaoks peaaegu sama kaugel kui Jumal, ja nii võisid usklikud maist kirikut ilmeksimatuna idealiseerida: vaata, seal kusagil kaugel Rooma linnas on päris pühad isad, kes saavad oma juhtnöörid otse Jumalalt! Kirikusse kui Jumala saatkonda maa peal sai uskuda, ükskõik kui ebasümpaatsena tundus oma koguduse vaimulik. Paraku ajastul, kus meedia toob kiriku ülemkarjaste mitte just päris ilmeksimatud ütlemsed ja teod

meile lausa igapäevaselt ja Ultra-HD kvaliteedis koju kätte, on side maise kirikuga nõrgenenud. Tuleb ju arvesse võtta, et lisaks kirikujuhtide endi inimlikele puudustele panevad ka ajakirjanikud neile sõnu suhu, pööravad nendu öeldu vahel pahatahtlikult lausa pea peale. See kõik on ajendanud inimesi otsima uusi teid, uut meelsust, kuidas olla ühenduses Jumala ja tema Pojaga, kuidas uskuda Jumalasse ohtratest segajatest hoolimata, nõudmata kirikult võimatut, mõistes kirikujuhtide raskeid valikuid ja inimlikku küündimatust.

Armsad õed ja vennad, ma vist pean teid natuke veel kurvastama: viinapuu kuivanud okstest pelleteid teha ikka ei saa, selleks on need paraku liiga peenikesed. Nii et tuleb ikka tüvest kinni hoida ja üritada vilja kanda, kuigi tüve koor võib näida pehkinud ja pragunenud. Sest ilmastikutingimused ei ole kiita, ja pinnasesegi on väetamise nime all ohtrasti mürkaineid külvatud. Tänapäeva inimese ees seisva ülesande konkreetsed lähteandmed lihtsalt on sellised, ja nendega tuleb arvestada... Jumal ei oota meilt paremaid ega halvemaid vilju kui need, mida me neis tingimustes kanda suudame. Aamen.